

gaaer, da skal jeg ikke mere dvæle ved dem. Hvad de tilkommende angaaer, ja, da gruer jeg for den Fremtid, der kan komme for Menigmand i Danmark, hvis de Mænd skulde faae nogen sær Indflydelse paa det Ministerium, der kom til at afløse det nærværende, som vi i den senere Tid have hørt optræde imod Regjeringen.

Det er min Overbeviisning, at den ærede Rigsdagsmand, som har stillt dette Forslag, er en udmærket Mand, som vi Alle maatte ønske kunde deeltage i Statens Styrelse, naar han ikke havde den Egenskab, at han bestandigt taler og virker for, at de større Besiddere i Landet skulle have en unaturlig Overvægt. Jeg vil spørge, om vi kunne have nogen sær Grund til Tillid til de Skridt, som en Mand tilraader at gjøre, der nu i 2 Aar har virket lige imod det, som vi Andre have virket for? Det forekommer mig, at vi staae i en overordentlig vanskelig Stilling, vi, der have sluttet os oprigtigt til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 og have holdt paa Ministeriet, saalænge det søgte at gennemføre denne. Nu er der et Punct, hvori det er afvejet fra den, og det er i Særdeleshed derfor, at jeg for min Part — og vistnok mange flere, som dele de Ansæelser, jeg har, — har faaet en endnu større Mangel paa Tillid til Ministeriet, end jeg havde for; men med Hensyn til dette Punct see vi, at den ærede Forslagsstiller er enig med Ministeriet, nemlig med Hensyn til Udskrivningsvæsenet. Kunne vi have nogen sær Tillid til de Mænd, der ved flere Leiligheder have udtalt, at vi skulle have en stærk Fællesforfatning, og af hvis Foredrag det tillige ved samme Leilighed er fremgaaet, at de ville have en saadan stærk Fællesforfatning, som var istand til at kue de enkelte Landsdeles Repræsentationer og tvinge disse ind under et Fællesskab i saamange og saa vigtige Anliggender som muligt? Kunne vi have Tillid til Mænd, — det er Ordføreren i disse Dage for Modstanden imod Ministeriet, jeg her omtaler —, som ikke alene i dette Thing, men ogsaa i det andet have sagt: „Vi have i Særdeleshed indført den frie Forfatning og denne brede Basis for Valgene til Rigsdagen, som vi have, for dermed at knytte Slesvig nærmere til os; men,

da dette ikke er skeet, saa skulle vi nu forandre vore Forhold saaledes, at de passe til de slesvigiske (Det er ikke sagt her!). Nei, Landsthingsmand Bardenheh har sagt noget Saadant (Ja, men er han Ordfører?). Han er en af de Mænd, der have rettet Angrebet imod Ministeriet. Dernæst vil jeg omtale en anden Mand, som ogsaa i denne Tid er optraadt meget ivrigt imod Ministeriet i Grundlovs sagen, og som tillige, tidligere idetmindste, har havt en stor Tillid hos de Mænd, som nu ere ved at raade os til at følge deres Politik. Det er ogsaa en Landsthingsmand, en forhenværende Kultusminister, som har sagt (Ja, det maa ikke komme under Omtale her!). Ja, det er meget muligt, at det ikke behager de Herrer, fordi det ikke passer til deres Ansæelser (Han maa ikke nævnes, han er fraværende!) Jeg gjentager blot, hvad der staaer at læse i Rigsdagstidenden, og deri kan Ingen hindre mig, da det er Noget, der ligger aldeles offentligt for. Jeg kritiserer aldeles ikke, men jeg siger kun, at jeg ikke kan have nogen Tillid til en Mand, der har udtalt sig saaledes, og jeg kan ikke troe, at det vilde være rigtigt for Mænd, der dele min politiske Ansæelse, at have en saadan Tillid; deri kan jo ikke ligge noget Fornærmeligt for nogen fraværende Mand. Jeg siger, denne Mand har udtalt sig imod de Love, som vi have sat størst Pris paa. Han har udtalt som en almindelig Sætning, at han ikke kunde ønske, at der skulde gaae den Aand igennem Lovgivningen, som gaaer igennem flere Love, som vi her have vedtaget. Det vil efter min Mening stige, at han er imod, at Lovene faae endog det ubetydelige Ansprog, som nu er Tilfældet, af det, som er til Menigmands Gavn.

Jeg skal derfor nu vende tilbage og udtrykke, hvad den første Betænkelighed var, som jeg havde ved denne Sag; det var den ærede Forslagsstillers Personlighed og de Mænds, som jeg maa antage for at slutte sig til ham. Jeg vilde ansee det for farligt, hvis det blev dem, der kom til at danne et nyt Ministerium (Larm og Hosten).

Formanden: Jeg maa bede om Stillehed; Taleren har Ret til at udtale sig, hvad enten man er tilfreds med at høre ham eller